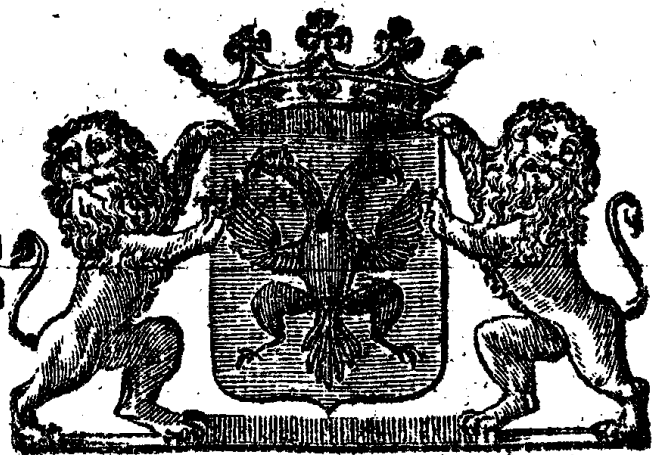

ARNHEMSE

COURANT

ZATURDAG 18 DECEMBER.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal
weken wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag,
Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5
de drie maanden. —

De prijs der Advertentie is, van elke
regels f 1.00, en voor elke regel daartoe
centen, behalve 35 centen aangerekend, voor
plaatsing.

Buitenlandsche Berigten.

TURKIJE.

Konstantinopel, 24 nov. Eindelijk begint de gezant
der Verhevene Porte, de heer *Mussurus*, te Athene,
in zijnen ijver tegen de Grieken te verflaauwen, en
het den laatsten post is de tijding ontvangen, dat het
Grieksche gouvernement besloten heeft, de grieven der
Porte te onderzoeken. To gelijktijdig deelt te heer
Mussurus den reis-effendi eene, in verzoenenden toon
gestelde, nota mede, welke hij van het Grieksche mi-
nisterie ontvangen heeft. De regering van Athene belooft
erin, alle opgenoemde klagen onpartijdig te zullen
onderzoeken, en haar, zoo veel mogelijk, uit den weg
ruimen, doch waar dit niet doenlijk is, der Porte
de noodige ophelderingen te geven. Deze tijding, in
verband gebragt met de goedgenade beraadslagingen der
tegenwoordigers van Grootbritanje, Frankrijk en Rus-
land, heeft niet nagelaten eenen gunstigen indruk op
de Porte te maken, zoodat alle verdere troepen-zen-
dingen naar Thessalië gestaakt werden, zonder dat even-
wel aan de reeds naar Larissa opgebroken detachemen-
ten tegenwoordig is gegeven, om hunnen marsch niet voort
te zetten; het bij die stad op te staan legio is ook niet
opgehoofd. Wellicht zal dit teek binnen kort geschieden,
dat misschien een ander punt, dat meer van de Grieksche
regering verwijderd is, tot verzamelaarsplaats der naar La-
rissa gezonden troepen aangewezen worden. (Köln. Z.)

ZWITSERLAND.

Geneve, 6 dec. Sinds nu de wet op de verkiezin-
gen is aangenomen, zijn alle partijen in de weer, om
de keuzen naar haren zin te besturen, en ook de be-
trekkende partij blijft niet achter. Bij gebrek aan een
dagblad is haren geest, trachten zij door vlugschriften,
die bijna alle dagen worden uitgegeven, op de openbare
mening invloed uit te oefenen. (Const. Neufsch.)

DUITSCHLAND.

Frankfort, 12 dec. Over den (in ons vorig nom-
mer medegedeelden) moord te Diekirch meldt een brief
uit Luxemburg nader het volgende: Ten gevolge der
niet-ratificatie van het verdrag van 8 augustus en de
hetzelfde bemoeijingen der anti-nationale partij zijn de
hertogten op eeno, beklagenswaardige wijze losgebar-
sten. Op een bal te Diekirch, ter eere van den koning
grootvorst gegeven, ontstond over die niet-ratificatie
een twist tusschen zekeren heer *Kuborn* en eenen Dr.
Dumont, die zoo hevig werd, dat *Dumont* door zij-
nen hartstogtelijkheid tegenstander werd overhoop gesto-
ken. Hij leide nauwelijks nog zoo lang, dat hij zijn
testament kon maken. Dit ongelukkige voorval is ten
hoogste beklagenswaardig. De heer *Kuborn*, voorstander
van de Duitse zaak, wordt algemeen zeer genacht en
is vader van een talrijk huisgezin. Hij is gearresteerd.
(Köln. Zeit.)

Van den Boven Rijn, 7 dec. Wel onderigte lieden
verzekeren, dat de tot coadjutor van het aartsbisdom van
Keulen benoemde bisschop van *Geissel* eene uitnoodiging
naar Berlijn heeft ontrangen, waaraan hij, indien ook
niet vóór het aanvaarden van zijn ambt, dan toch
onmiddellijk daarna gevolg zal geven. (A. A. Z.)

Hannover, 8 dec. De Tweede Kamer is nog steeds
niet voltallig; er ontbreken nog wel 15 leden aan.

Hannover, 9 dec. Gisteren avond tusschen 8 en 9
uur heeft hier op de openbare straat een moorddadige
aanval op een heugen staats-ambtenaar plaats gehad, die
door eenen onbekende met eenen slag van een steen aan
het hoofd werd gewond. Er is eene premie van 200 thaler
aangebooden, die den dader weet aan te wijzen.

De »Hamb. Corresp.» meldt deswege het volgende:
Het algemeen gesprek van den dag loopt over den in
den avond van gisteren op den geheimen kabinetsraad
van *Lutken* gepleegden zelfmoord, waarvan niemand de
oorzaak weet te verklaren. De heer *v. Lutken* bekam
door eenen slag met een' zwaren steen eene diepe wonde
aan het hoofd. De duisternis en de eenzaamheid der
straat begunstigen de vlugt van den dader. De heer
von *Lutken* werd in het nabijgelegen paleis des konings
gebragt, waar de lijfartsen van Z. M. de wond onder-
zochten en den lijder verbonden. Ieder is ten hoogste
verontwaardigd over deze strafwaardige daad, en men
wenscht zeer den uitvoerder dezelve te ontdekken.

PRUISSEN.

Posen, 2 dec. Eergisteren is de graaf von *Arnim* plot-
seling van hier naar Warschau vertrokken, zonder dat
omtrent het doel zijner zending derwaarts iets stelligs
bekend is. Dat evenwel het onderwerp hoogst gewichtig
zijn moet, kan men uit de onverwachte zending van zulk
eene hoogen staats-beambte wel opmaken. Aan gissingen
ontbreekt het natuurlijk niet, en dewijl men algemeen
gaarne gelooft wat men wenscht, zoo brengt men deze
reis in verband met zoo vurig verlangde opheffing der
vele moeilijkheden op de Poolsche grenzen. (Allg. Zeit.)

ENGELAND.

Londen, 12 dec. Omtrent de doopplegtigheid van
den prins van *Wallis* verneemt men nader, dat zij in
de koninklijke kapel van het paleis van St. James plaats
zal hebben, en dat de koning en koningin der Belgen
tegen dien tijd naar Engeland denken over te steken,
om daarbij tegenwoordig te zijn.

— Eergisteren avond hebben sir *R. Peel*, de lord
kanselier, lord *Wharcliffe*, sir *J. Graham* en de
kanselier van den exchequer eene conferencie op het
bureau van binnenlandsche zaken gehouden.

Londen, 13 dec. Heden zijn de gevolmagtigden der
vijf mogendheden bijeengekomen, om de ratificatiën
van het jongste tractaat, betreffende de Oostersche aan-
gelegenheden, uit te wisselen.

— Men verlangt zeer naar eenige nadere en bepaalde
ophelderingen, ten aanzien van de zaak der valsche
schatkistbiljetten, waaromtrent steeds zeer zonderlinge
geruchten in omloop zijn, en bij welke geruchten de
namen van een paar aanzienlijke personen op goene zeer
eervolle wijze vermeld worden.

— Het ministerie heeft eindelijk een gedeelte van
deszelfs plan, omtrent den invoer van vreemd koren,
laten bekend worden. Hetgeen men daarvan heeft ver-
nomen doet eene goede geneigtheid bij het ministerie
onderstellen, ofschoon deszelfs maatregelen dienaangaan-
de nog verre van volledig zijn. De dobberende schaal
der regten zou betrouwen blijven, doch zoodanig gewij-
zigd worden, dat het maximum der regten 18 sh. en
het minimum 4 sh. zoude bedragen. De dubbele spil,
waarop de proportionale schaal zoude rusten, zoude 54
sh. en daar beneden zijn, ter vaststelling van het maxi-
mum van het regt, en 68 sh. en daarenboven ter vast-
stelling van het minimum van dat regt. Dit plan zal
waarschijnlijk door het parlement worden aangenomen,
want er is alle reden om tegelooft, dat de voornaam-
ste leden der handbouw-partij reeds hunne goedkeuring
daaraan hebben gegeven.

— Ofschoon men, bij de jongst ontvangene berigten
uit de Oost, weinig vernomen heeft betrekkelijk den
voortgang onzer verrigtingen aan de kust van China,
heeft men met dezelve tijding van eenen aanval, welke
tegen dat groot rijk door eenen anderen vijand en in
den tegenwoordigen kant ondernomen is. Deze nieuwe

vijand is de natie der *Seikhs*, die, zoo het schijnt, van
den zuidoostkant in China poging in te dringen.

FRANKRIJK.

Paris, 13 dec. Thans zijn drie stukken officieel
medegedeeld, wier hoofdzakelijke inhoud eene reeds
sedert eenigen tijd bekend of althans vermoed was. Het
eerste is een rapport van den minister van oorlog aan
den koning, in hetwelk de noodzakelijkheid tot vermin-
dering der uitgaven voor den militairen stand betoogd
en het geschiktste stelsel tot bereiking van dat doel aan-
gewezen wordt. Het tweede is eene koninklijke ordon-
nantie, waarbij het personeel van al de legerkorpsen
verminderd, maar geen der korpsen geheel ontbonden
wordt, en zulks door ieder bataljon infanterie met éene
compagnie en ieder regiment kavalerie met één eskadron
te verminderen, terwijl het vierde bataljon der infanterie-
regementen insgelijks wordt ingetrokken. Het derde
dier stukken eindelijk behelst een algemeen overzicht van
de nieuwe samenstelling der kadern van de verschillende
legerkorpsen.

Velen verwachten eerstdaags een soortgelijk rapport
en besluit wegens de gedeeltelijke ontwapening der zee-
magt bekend te zien gemaakt.

— Heden heeft voor het hof der pairs plaats gehad
het getuigen-verhoor betreffende den beschuldigde *Dufour*,
welke eerst gedurende den loop der debatten is kunnen
in hechtenis genomen worden. Geen der getuigen schijnt
aan de beschuldiging veel vat te geven tegen *Dufour*,
die evenwel door zijne mede-beschuldigten *Quénisset*
en *Boucheron* zeer bezwaard en aangeduid wordt als de-
geen, die op den echtend van 18 sept. 1830 de
uitgedeeld en zich ten allen tijde als een der ijverigste
travailleurs égaux had doen kennen. — Na
afloop van dit getuigen-verhoor hoorde het hof nog de
pleidooijen der advokaten *Perrée* en *Madier Mont-
jan*, ter verdediging van de beschuldigten *Boggio* en
Mallet. Beiden vielen hevig uit tegen *Quénisset*, ten
einde de waarde van diens verklaringen tegen haane
cliënten te verzwakken; zij toonden aan, dat deze
hoofdbeschuldigde, in de onmogelijkheid om zijne mis-
daad te ontkennen, door eene schijnbare bereidwillig-
heid om alles te ontdekken, eenen gunstigen indruk
op het hof wilde maken, en dat hij, ten einde die
bekentenis zoo volledig mogelijk te doen schijnen, zoo
veel personen mogelijk in het verdorft poegde te storten.

— In den *Moniteur* vindt men een uitvoerig artikel
over de kolonisatie in Algerie, hetwelk de strekking
heeft om aan te toonen, van hoeveel belang het is, dat
door de welgevende kamers aanzienlijker geldsommen,
dan tot nu toe, voor deze zaak worden toegestaan.
Daarin wordt verder aangewezen, hoe ver men ge-
vorderd is met den wal en de gracht, die van de zee-
kust nabij *Coleah* tot aan *Belidah* gegraven wordt, om
de vlakte van *Melidjah* tegen strooptogten der ten westen
daarvan wonende Arabieren te beveiligen. Laags dien
wal zullen doornenhagen worden geplant, terwijl men
ook voornemens is, aldaar opgaand gebouwen te plaatsen.
Men vleit zich, dat die doorlopende afsluiting binnen
twee maanden gereed zal zijn. Daarachter zullen zich
dan op de vruchtbare, doch geheel onbebouwde vlakten
volplanters kunnen vestigen. Vervolgens treedt de
Moniteur in verschillende bijzonderheden omtrent de
wijze van kolonisatie, en eindigt, ten slotte, aldus: »De
Europische bevolking in Algerie vermeerdert tegenwoor-
dig op eene opmerkelijke wijze. Zij stroomt niet enkel
uit Frankrijk, maar ook uit de aan dat rijk grenzende
landen toe. Het zijn niet meer enkele personen, die
daar heen komen, maar geheele gezinnen, die daar
landen om te bebouwen, arbeid en welvaart zoeken.

zoeken. De 32.000 Europeanen, die thans buiten de krijgsmagt, in weerwil van den oorlog en moeilijkheden van allerlei aard, in Algerie gevestigd zijn, vormen reeds eene indrukwekkende massa, die echter nog zeer zwak is, wanneer men ze met de onmetelijke woestenijen, met de uitgestrekte en vruchtbare terreinen vergelijkt, die naar onzen handenarbeid, naar de verlevendiging door onze nijverheid wachten."

Parijs, 14 dec. De Raad der ministers is heden vergaderd geweest, zoo men zegt, om eenen aanvang te maken met de opstelling der aanspraak voor de opening der zittingen. De aanhangers van het ministerie schijnen zeer ongerust te zijn wegens de redactie van dat stuk. Zij vrezen, dat de oneenigheid, die zoo menigmaal in den boezem van den raad zich heeft geopenbaard, met meerdere hevigheid dan vroeger zal uitbarsten bij gelegenheid van de discussie over zekere zinsneden, en dat men veel moeite zal hebben om de ontijdige disorganisatie van het kabinet te beletten. De zinsnede, welke het moeilijkst schijnt vervaardigd te kunnen zijn, moet die wezen, waarin wordt gesproken van de ontwapening onzer land- en zeemagt. Men wilde zich op het nemen van dien maatregel beroemen, ten einde daarmee bij de vreemde kabinetten eer te behalen; maar men wenschte tevens de gevoelens niet te krenken der heeren *Dufaure* en *Passy*, die de ontwapening afkeuren.

— De berigten uit Madrid van 7 dezer brengen weinig nieuws aan. Het bevestigt zich, dat de werkzaamheden des commissie, belast met het uitwerken der conceptwet op de gemeentelijke besturen, welras zullen zijn afgevoerd. De cortes zullen, terstond na den aanvang der zittingen, hunne bijzondere aandacht aan dit gewichtige onderwerp toewijden. Onder het consulaire korps zal eenige wisseling plaats hebben. De koninklijke garde is bij dekreet van 6 december geheel afgeschaft; de hellebardiers alleen blijven in stand. In de Baskische provinciën is de staat van beleg overal opgeheven, zijn de militaire commissiën ontbonden en is het sequester ingetrokken.

— Nog altijd draaijen de woelingen der partijen tegen het bewind om de keuze van den president der afgevaardigden. Thans schijnt het dat een deel der oppositie zich vereenigt, om niet den heer *de Lamartine*, maar deszelfs mededinger, den gewezen voorzitter *Sauzet*, wederom tot die waardigheid te verheffen. Zie hier wat omtrent die onderhandelingen gemeld wordt:

» Wij kunnen, op grond van stellige mededeelingen, verzekeren, dat er sedert eenige dagen vrij drukke verhandelingen tusschen de linker-zijde en de vrienden van heeren *Dufaure* en *Passy* plaats hebben, met het oogmerk om zich tegen het ministerie van den 22^{den} augustus te vereenigen. Men heeft overigens reeds moeten opmerken, hoe de *Courrier*, de *Siècle* en de *Constitutionnel*, maar vooral het eerstgemelde dier bladen, sedert verscheiden dagen pogingen in het werk stelden, om afgevaardigden uit de partij-tint van den heer *Dufaure* tot zijne partij over te halen.

» Men zegt, dat er verscheiden zamenkomsten tusschen den heer *Thiers* en den heer *Sauzet* gehouden zijn. Voorts voegt men er bij, dat er besloten is, dat de linker-oppositie de kandidatuur van den heer *Sauzet* zal ondersteunen, en dat de heer *Thiers*, die in de vorige jaarszitting naar het presidium gedongen had, ditmaal geenen welstrijd met hem zou aangaan.

» Daar het schijnt, dat het ministerie besloten heeft, om de kandidatuur van den heer *de Lamartine* openbaar te keer te gaan en den heer *Sauzet* te ondersteunen, zoo kan het niet twijfelachtig meer voorkomen, of deze laatste zal met eene groote meerderheid benoemd worden.

BELGIE.

Brussel, 14 dec. De zaak van het complot schijnt nog niet volledig te zijn onderzocht. Dezer dagen zijn weder nieuwe getuigen gehoord en verscheidene der aangeklaagden hunne toelagen gesteld.

— **Dalings** is de generaal *Daine* herwaarts geroepen, om, mede ter zake van het complot, te worden gehoord.

Brussel, 15 dec. De Kamer der volksvertegenwoordigers heeft gisteren over het budget der marine be-raadslaagd. Eenige leden hebbende doen opmerken, dat de marine eene voor België volstrekt nuttelooze uitgave was, antwoordden de ministers van binnenlandsche en buitenlandsche zaken, dat de marine geenerlei verhooging had ondergaan, hoewel zoo lanige verhooging voor de lootsdienst, voor de watertolten en voor de visscherij misschien noodig was. Laatstgenoemde minister voegde er bij, dat het in allen gevalle onvoorzigtig wezen zou, de marine te vernietigen, welligt op het oogenblik,

dat het handelsstelsel, hetwelk men zal kiezen, van zoodanigen aard zal wezen, dat daardoor eene vermeerdering van 's lands marine wenschelijk kan worden. Het wetsontwerp werd daarop met 64 tegen 4 stemmen aangenomen. Daarna werd ook nog, met 42 tegen 12 stemmen, aangenomen het wetsontwerp betreffende de in België wonende vreemdelingen.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 13 dec. Tot directeur der koninklijke Nederlandsche loterij, in plaats van wijlen den heer *de Brauw*, is door Z. M. benoemd de heer *van Meurs*, hoofd-ambtenaar bij het provinciaal gouvernement van Noord-Brabant.

's Gravenhage, 14 dec. Naar men verneemt is door Z. M. den koning dezer dagen de rigting vastgesteld, die de ijzeren spoorweg van 's Gravenhage naar Rotterdam hebben zal. Van het stations-gebouw, hetwelk nabij 's Gravenhage, in de rigting van de derde Wagenstraat, zal worden gevestigd, zal deze weg langs Delft en Schiedam, nabij beide welke steden insgelijks stations-gebouwen zullen worden opgericht, naar Rotterdam loopen en aldaar aan de Schiedamsche dijk bij de Delftsche poort, uitkomen.

— Gisteren is in deze residentie overleden de Hoog Ed. Geatr. heer *Leonardus Visser*, in leven ond-administrateur der directe belastingen, in- en uitgaande regten en accijzen, buitengewoon staatsraad in werkelijke dienst.

's Gravenhage, 15 dec. Z. M. de koning is heden morgen vroegtijdig van Hoogstadeszelfs togt naar Soestdijk en Boreculo in de residentie teruggekeerd.

— Z. M. heeft den heer mr. *A. G. Burgerhoudt*, die dezer dagen eervol ontslagen is als substituit-griffier bij den Hoogen Raad, benoemd tot ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw.

— Naar verzekerd wordt, zal de betrekking van secretaris bij het departement voor de zaken van de roomsch-katholieke eeredienst vooreerst niet worden vervuld.

Vlissingen, 14 dec. Heden werd alhier, in de Kaaskasi, bij den molen, met laag water, het lijke van een pas geboren kind gevonden; hetzelfde behoorde tot het vrouwelijk geslacht, was geheel voldragen en in een vrouwen-jak gewikkeld, en werd onmiddellijk naar het gasthuis gebracht, waar de lijkschouwing zal plaats hebben; de politie houdt zich ijverig met het onderzoek omtrent deze zaak bezig; tot heden is echter de wege niet met zekerheid bekend.

Batavia, 14 aug. Uit een uittreksel van het *Journal*, gehouden aan boord van het Nederlandsch schip *Elisabeth Anthonia*, gezagvoerder *S. H. Veer*, gedurende de jongste reis van Amsterdam naar Batavia, blijkt, dat door dien bodem, in de nabijheid der linie, een verdacht vaartuig is ontmoet, zijnde een brik, zwart geschilderd, zoowel den romp als de masten en raas, goed getuigd en getopt, voorzien van een lang galjoen, sterk hangende masten en lange bramstengen, met eene groote sloep aan weerszijden in de davids.

De gezagvoerder *Tits*, van de door de *Elisabeth Anthonia* gepraaide bark *The White Oak*, van New-London, verklaarde, dat hij de brik had gepraaid, dat hij veel volk op dek had gezien en bemerkt had, dat er aan boord vele hangmatten te droogen hingen. Volgens zijn zeggen, had de brik eenen vergulden dolphijn op het galjoen, waarvan het gond tot aan den brug liep, en geen naam achterop. De brik liet de Engelsche vlag zien, zeilde zeer snel en scherp bij den wind; werd voor het eerst gezien op 5° 13' noorder breedte en 19° 38' wester lengte, en verliet de *Elisabeth Anthonia* niet, voor dat zij op 1° 6' noorder breedte en 20° 22' wester lengte gekomen was, waar een frische zuid-oosten passaat haar aan de verdachte bewegingen van het vaartuig onttrok.

De gezagvoerder *Veer* was van oordeel, dat het schip voor een rooversvaartuig moest gehouden worden.

Rechtswezen.

Provinciaal gerechtshof van Groningen.

Men weet uit een vroeger medegedeeld berigt, dat de heer *van der Ley*, op eene door den predikant van Westernieland gedane denunciatie, voor het politie-gerecht te Onderdendam vervolgd is geworden ter zake van zoogenoemde zondagschennis, doordien hij zich zou hebben onderstaan om op zondag den 15^{den} augustus laatstleden met zijn arbeider en dienstboden veldarbeid te verrigten, zonder daartoe de vereischte vergunning van den burgemeester zijner woonplaats te

hebben bekomen. Onder het negental getuigen, welke van wege het openbaar ministerie waren gedagvaard, om in deze zaak te worden afgehoord, bevonden zich zekere *WILLEM PIETERS VAN DER ZWAAG*, hoorenknecht, en *JAKOB THOMAS SOLDAAT*, arbeider, welke getuigen werden met den gedenuncieerde, hunnen meester, he-zig te zijn geweest met op het land te hooijen; beide deze getuigen, echter, verklaarden van niets te weten en dit had het gevolg, — vermits reeds een der andere getuigen verklaard had gezien te hebben, dat de koning een voer mest had gemend, — de voortzetting van geding voor het politie-gerecht geschorst — voornamelijk knecht en arbeider in hechtenis gesteld — en door heer regter-commissaris der arrondissements-regbank Appingadam tegen dezelve, alsmede tegen voornamelijk heer *van der Ley*, die vervolgens alsmede in hechtenis was gesteld, eene criminele procedure werd geïnstueerd en wel tegen de beide eersten ter zake van het afleggen van valsche getuigenis in eene politiezaak; ten voordele van den beklaagde, en tegen den laatstgenoemde, ter zake deze hen tot het geven van dat valsche getuigenis zoude hebben overgehaald.

Deze procedure heeft op den 9^{den} dezer het onderzoek uitgemaakt van onderzoek in de raadkamer bij het provinciaal gerechtshof alhier, hetwelk daarop, ten zelfden dage, bij arrest, heeft verklaard, dat het gerechtelijk onderzoek geene voldoende bezwaren opleverde ten laste van voornoemde beklaagden, om, ter zake als boven, derzelver criminele teregtstelling te gelasten, overzulk hunne dadelijke invrijheidstelling heeft bevolen.

(Gron. Cour.)

Mengelwerk.

Redeneringen van NICOLAAS MACHIAVEL over de tien eerste boeken van TITUS LIVIUS.

Vervolg van n° 176.

HOOFDSTUK IX.

Welke oorzaken gewoonlijk den oorlog doen ontstaan tusschen de magtigen.

De oorzaak van den oorlog tusschen de Romeinen en de Samniten (1), die langen tijd bondgenooten geweest waren, is de gewone oorzaak van oorlog tusschen alle magtige mogendheden. Deze oorzaak komt toevallig, of wordt verwekt door dengenen, die den oorlog wenscht. De krijg tusschen de Romeinen en Samniten was toevallig; want als de laatste aan Sidicini en vervolgens aan de Campaniërs den oorlog aandeden, was het geenszins hunne bedoeling, met de Romeinen te breken. Maar toen de Campaniërs verslagen, buiten de verwachting van Samniten en Romeinen bij de laatste hulp zochten, waren dezen genoodzaakt de Campaniërs, die zich aan hen overgegeven hadden, als hunne onderhoorigen te verdedigen, en eenen oorlog op te nemen, dien zij meenden op geene andere wijze te kunnen ontgaan. Want het scheen hun redematig hunne bondgenooten, de Campaniërs, niet tegen de Samniten, hunne bondgenooten eveneens, te verdedigen; maar niet zonder schande meenden zij hen, als hunne onderhoorigen of beschermelingen, te kunnen laten onderdrukken; oordeelende door thans hunne verdediging niet op te nemen, aan allen, die zich in het verloop onder Rome's magt mogten willen begeeten, den weg te sluiten. En daar Rome zich gebied en roem, — niet rust — ten doel gesteld had, kon het van die onderwerping niet afzien. Gelijke oorzaak deed den eersten oorlog tegen Carthago uitbreken, de verdediging, namelijk, der Messeniërs (2) in Sicilië, welke de Romeinen aanvaardden, en die wederom toevallig was (3). Maar niet eveneens toevallig was vervolgens de tweede Punische oorlog (4); want HANNIBAL, veldheer van Carthago, overviel de Sagunters, bondgenooten der Romeinen in Spanje, niet om Sagunte, maar om de Romeinse wapenen te tarten, om hen in het veld te roepen en in Italië te kunnen aantasten. Deze wijze van nieuwe oorlogen te doen ontstaan was altijd gebruikelijk bij de magtigen, die enig ontzag hebben voor trouw en eers. Want indien ik oorlog maken wil tegen eenen staat, met wien ik een verbond heb, langen tijd onderhouden, zal ik met meer verontschuldiging en schonner kleur eenen zijner bondgenooten aanvallen, dan

(1) Zie LIVIUS, VII, 29.

(2) Eigenlijk der Mamertiërs, die Messina overweldigd hadden.

(3) Zulks zou men niet uit POLYBIUS opmaken; zie inzonderheid zijn I, 10.

(4) Men zie vooral POLYBIUS, III, 6, en volgende; LIVIUS, XXI, 5, 6.

gelven; wel waiende, dat, als ik zijnen bondgenoot
al, hij zich de zaak zal aantrekken, en ik dus
doel, om met hem in oorlog te komen, zal be-
ken, of dat hij, door het niet te doen, zijne zwakheid
oorweloosheid zal bloot leggen. Beide is geschikt
hem aanzien te beoemen, en mijne voornemens te
nederen.

de overgave der Campaniërs kan men dus het
omtreut de oorzaken van oorlog leeren, en
naboven welke toevlugt een volk heeft dat zich zelf
verdedigen kan, en nogtans den aanvalleur ten allen
ontsnappen wil; die toevlugt is, zich vrijwillig
te geven aan dengenen, door wien men wensch
te worden; gelijk de Campaniërs aan de
Atheners, en de Florentijners aan den koning ROBERT
Napels, welke, hen niet als vrienden willende
gevoelen, hen vervolgens als onderhoorigen verdedig-
den CASTRUCCIO van Lucca, die hen onderdrukte.

HOOFDSTUK X.

*geld is niet de zenuw van den oorlog, gelijk
het algemeen gevoelen wil.*

Maar een ieder naar goeddanken eenen oorlog
aan te slaan, maar niet eindigen, moet een vorst,
voorts eene onderneming te beginnen, zijne krachten
aan te spannen en zich naar gelang van dezelve gedragen;
doende zorgte hij echter, dat hij zich in zijne bere-
kening niet misgaf, hetgeen steeds plaats hebben zal,
meer hij zijne krachten afmeet naar zijn geld, of
naar de ligging van zijn land, of naar de genegenheid
der menschen, terwijl hij eigen wapenen mist. Want
genoemde strekt wel tot vermeerdering van krach-
ten, maar schept er geene; op zich zelf en zonder
andere troepen beteekent dat alles niets, dient het
geen toe. Geen overvloed van geld, geene sterkten
aan den weerloos, en de trouw en genegenheid der
menschen niet een stand, vermits dezen dengenen,
die hen niet verdedigen kan, niet gevecht kunnen blijven.
De berg, elk meer, elke ontoegankelijke plaats wordt
handelbaar, waar krachtige verdedigers ontbreken. En
geld verdedigt u niet alleen niet, maar doet u
veroordeelde des te spoediger berooven. Er is geen val-
gevoelen, dan dat het geld de zenuw van den
oorlog zou. Deze spreuk heeft men te danken aan
CICERO, hij gelegenheid van den oorlog tusschen
Macedonië en den Spaartaanschen koning;
wanneer CURIUS zegt, dat de koning van Sparta
noodzaak was slag te leveren, en geslagen werd;
hij den slag eenige dagen uitgesteld, de tijding
ALEXANDER'S dood ware in Griekeland aangekomen,
de koning zonder strijd overwinnend gebleven. Maar
geek aan geld, en uit vrees dat zijn leger, geene
bekomende, hem verlaten mogt, zag hij zich
noodzaak de strijdkans te wagen; en om die reden
waart CURIUS, dat het geld de zenuw is van
den oorlog. Dit gevoelen wordt elken dag aangevoerd,
door vorsten, minder verstandig dan wel behoorde,
gevoeld. Zieh daarop grondende, gelooven zij, dat het
geld is veel geld te bezitten, en overwegen niet, dat
het geld schatten alleen de overwinning gaven, NARIS
ALEXANDER zou hebben overwonnen; de Grieken over-
wonnen zouden hebben gezegevierd; de hertog
ten onzen tijde de Zwitsers geslagen, en, eenige
jaren geleden, de paus en de Florentijners te zamen
moete zouden hebben gehad om FRANCESCO MARIA,
naaf van paus JULIUS II, in den oorlog van Urbino
te overwinnen. Maar al de bovengenoemden werden
overwonnen door hen, die niet het geld, maar goede
krijgslieden als de zenuw van den oorlog beschouwden.
Nader hetgeen CROESUS, koning van Lydië, aan SOLOS,
den Athener, vertoonde, behoorde een ontelbare schat;
toen CROESUS daarop vroeg, hoe hij over zijne magt
gevoelde, antwoordde SOLOS, dat hij hem daarom niet
verloofte rekende, nademaal de oorlog met ijzer en niet
met goud gevoerd werd; dat er iemand komen kon,
meer ijzer bezat dan hij, en hem zijn goud ont-
nemen. (5).

(5) BACON (De augm. scient. lib. VIII. cap. 3) maakt
dezelfde redenering, en grondt zich op dezelfde aanhaling
Pro te certissima et exploratissima decernatur, et sta-
tutur, quod caput omnium, quae in magnitudinem regni
status spectant, sit, ut populus ipse sit stirpe et in-
ferio bellicosus. Atque illud magis tritum quam verum
est, quod nervi belli sint pecuniae, si desint nervi acertorum
gentis molli et effeminata. Recte enim Croeso ostentanti
Solum respondit Solon: » At si quis (o Rex) venerit, qui
aurum, quam tu, ferrum gestet, illi profecto totum hoc
Status, cujus subditi natiui et indigenae non sint ani-
mi et militares, potentiam suam admodum sobrie destituit;
et contra, Principes, qui dominantur in gentes uni-

Als na den dood van ALEXANDER den Groote eene
menigte van Galliërs naar Griekenland, en vervolgens
naar Azië toog, zonden zij gezanten aan den koning
van Macedonië, om over een verbond te onderhandelen;
de koning, ten einde zijne magt te toonen en hen te
verschrikken, liet hen veel goud en zilver zien; daarop
verbraken de Galliërs, die den vrede bijkans hadden
gesloten, denzelfden; zulk eene begeerte bemagtigde hen
om hem die schatten te ontnemen (6). Zoo werd dus
die koning beroofd juist om hetgeen hij ter zijner ver-
dediging had verzameld. Terwijl de Venetiërs, korte
jaren geleden, hunne schatkist vol geld hadden, ver-
loren zij geheel hun gebied, zonder eenige baat bij hun
goud te vinden. Ik zeg derhalve, dat niet het geld,
gelijk het algemeen schreeuwt, de zenuw is van den
oorlog, maar dat goede soldaten het zijn; want goud
is niet genoegzaam om soldaten te vinden, maar goe-
de soldaten vinden spoedig het goud. Hadden de Ro-
meinen meer met geld dan met ijzer oorlog willen
voeren, — al de schatten der wereld zonden hun
niet toereikend geweest zijn, in aanmerking van de
grootte ondernemingen, welke zij aanvingen, en de
moeijelijkheden, die zij er in ontmoetten. Maar met
ijzer oorlog voerende, hadden zij nooit gebrek aan goud;
want degenen, welke hen vreesden, bragten het hunn
in hun kamp. Was die Spartaansche koning uit geldge-
brek genoodzaakt de strijdkans te wagen, hem gebeurde
uit hoofde van geld hetgeen dikwerf uit andere oorza-
ken geschiedde; meermalen toch moest een leger, uit
gebrek aan levensmiddelen, kiezen tusschen den hon-
gerdood en den slag, en koos dan immer het laatste,
als zijnde dit eervoller en van minder zeker verderf.
Ook werd menigmaal een veldheer, vernemende dat
het vijandelijke leger versterking zou bekomen, genood-
zaakt, dadelijk slag te leveren en de krijgskans te
loopen, wilde hij niet afwachten, wat later eene nog
grootere magt het hoofd te moeten bieden. Daarenboven
gebeurt het dikwijls, gelijk het aan HASDRUBAL ge-
beurde toen hij door CLAUDIUS MARCO en den anderen
Romeinischen consul aangevalen werd (7), dat een
veldheer slechts de kens heeft tusschen de vlugt en den
slag; in welk geval men dan immer het laatste kiest;
vermits daarin, hoe groot ook het gevaar zij, de over-
winning mogelijk is, terwijl de vlugt altijd verderfelijke
gevolgen heeft. Er zijn derhalve vele redenen, welke
eene veldheer tegen wil en dank doen besluiten slag
te leveren, waaronder somtijds het gebrek aan geld zijn
kan; zonder dat men daarom het geld voor de zenuw
van den oorlog moet verklaren, maar dan al het overige,
dat de menschen tot zulk eene noodzakelijkheid drijft.
De zenuw van den oorlog, ik herhaal het, is dus niet
het goud, maar goede soldaten. Het geld is, wel is
waar, eene tweede behoefte (8), maar eene behoefte
die goede soldaten zelf aanvullen; want het is even
onmogelijk dat goede soldaten geen geld vinden, als
dat geld alleen goede soldaten verschafft. De waarheid van
hetgeen wij beweren, wordt door de geschiedenis op
duizend plaatsen bevestigd; niettegenstaande PERICLES
den Atheners aanraade oorlog te voeren met geheel den
Peloponnesus, welken zij overwinnen zouden met hunne
ervarenheid en hun geld. (9).

*mosas et martias, norint illi satis vires suas, si sibi alias
non desint.*

*Quod attinet ad copias mercenarias, (quod solet adhiberi
remedium, cum copiae nativae desunt) plena sunt omnia
exemplis, quibus liquido patet, quod quicunque status illis
innititur, poterit fortasse penitus, ad tempus breve, nido
majores extendere, sed deficiunt illae paulo post."*

(6) Zie JUSTINUS, XXV, 1, 2.

(7) LIVIUS, XXVII, 48.

(8) » Secundo loco opes pono, et pecuniam. Quam summo
loco plurimi fortasse collocaverint, cum tantum sit ad omnia
usus. Verum tam opinionem similem ob causam abjudio,
atque MACCATELLUS fecit, in alia re, non multum ab
ea discrepante. Cum enim vetus fuerit sententia, pe-
cuniam esse nervos belli; ille contra, non alios esse nervos
belli asseruit, quam nervos virorum fortium et militarium.
Eodem prorsus modo vere asseri possit, nervos fortunae non
esse pecuniam, sed potius animi vires, ingenium, fortitudi-
nem, audaciam, constantiam, moderationem, industriam,
et similia." BACON, De augm. scient. lib. VIII. cap. 2.

(9) In de uitmuntende redevoering, waarin THUCYDIDES,
(I. 140 — 140.) PERICLES den Atheners laat aanraden Sparta
niet toe te geven, grondt PERICLES zich op de grootere zee-
ervarenheid der Atheners, en hunnen grooteren voorraad van
krijgsbehoefsten, hetgeen hun op de Peloponnesers voordeel
geven zou; daar de zeeoorlog zich niet spoedig aanleert, en
eene gevulde schatkist meer vermag dan gedwongen heffingen.
Doch daarom beschouwt PERICLES het geld nog niet als de
zenuw van den oorlog; hij zegt integendeel (I. 134): » Het
verlies van huizen en akkers moet men niet beklagen, maar

Want ofschoon de Atheners in dien oorlog bij wijlen
geluk hadden, ten slotte verloren zij denzelfden, en
zegevierden het beleid en de goede soldaten van Sparta
op de ervarenheid en het geld van Athene.

Maar bovenal wordt mijn gevoelen bevestigd door
TITUS LIVIUS, op de plaats, waar hij onderzoekt of ALEXANDER
de Groote, ware hij in Italië gekomen, de Romeinen zou hebben overwonnen (10); drie vereischten
noemt hij daar voor den oorlog, talrijke en goede
krijgslieden, ervaren veldheeren, en geluk; vervolgens
onderzoekt hij wie, van ALEXANDER of de Romeinen,
daaromtrent den voorrang hadden, en trekt dan zijn
besluit, zonder een woord van geld te spreken. De Cam-
paniërs moeten dus, toen zij door de Sidicini te hulp
werden geroepen tegen de Samniten, hunne magt meer
naar hun geld dan naar hunne soldaten hebben berekend;
want kort nadat zij het besluit genomen hadden van
zich in den oorlog te mengen, werden zij tweemaal
derwijze geslagen, dat hun geen ander redmiddel meer
overbleef dan den Romeinen cijnbaar te worden.

Talleyrand's vernuft.

Het vernuft dient onder de voornaamste magten der
wereld gerekend te worden; het is een zuiver persoon-
lijk voordeel, dat ons in elke omstandigheid vergezelt,
en het eenige, waarvan de ouderdom ons niet berooft.
Welk oordeel men ook in andere opzichten over TAL-
LEYRAND geveld hebbe, vrienden en vijanden komen
daarin overeen, dat hij buitengemeen vernuftig was. De-
ze naam heeft voor hem dan ook dezelfde gevolgen gehad,
als voor elk ander; er is, namelijk, geen enkele aardige
anecdote, geen enkel woordenboek, dat hem niet wordt
toegedicht, altijd van het spreekwoord uitgaande, dat
hem, die wat heeft, nog meer gegeven wordt. Hij, die
ook in dit opzicht zeer rijk was, meende, dat men hem
te veel gaf, en menigmaal dingen, die hij gaarne gemist
had. Tot de opening van zijn politisch testament, wenschte
de vorst toch het oordeel over zijn vernuft te wijzigen.
De lezer kunnen uit de volgende trekken, genomen uit
zijne eigene aantekeningen, over hetzelve oordeelen.

Toen MIRABEAU in de constituërende vergadering weer-
legde, wat TALLEYRAND gesproken had, zeide hij tot hem:
» Ik zal u in een kring van zonden insluiten." » Wat
antwoordde de andere levendig: » Gij hebt toch geen
lust om mij te omhelzen?"

Als minister van buitenlandsche zaken, onder het di-
rectoire, was TALLEYRAND nog niet rijk, of trachtte ten
minste niet het te schijnen. Hij had een rijtuig doen
vervaardigen, welks smaakvol maaksel geheel Parijs ver-
rukte, maar hij betaalde het niet. De zadelmaker, die
gaarne zijn geld had, besloot den minister aan zijn bu-
reau af te wachten, en gaf hem de rekening juist toen
hij in het rijtuig steeg. » Niets is natuurlijker," zeide
TALLEYRAND, » als men u iets schuldig is, moet gij be-
taald worden." » Burger minister, hoezeer ben ik u
verplicht de tijden zijn zoo slecht, gij bewijst mij eene
wezenlijke dienst." » Daar komen hier geene diensten
te pas, men moet zijne schulden afdoen." » Gij zult mij
derhalve betalen, burger minister, en wanneer?" » Wan-
neer? Gij zijt zeer nieuwsgierig!" En de arme zadel-
maker, dien dit antwoord geheel en al uit het veld sloeg,
kon er zich van overtuigen hoe sierlijk de prachtige wa-
gen over de straat daarheen rolde.

NAPOLÉON, die woekeraars niet lijden mogt, vroeg eens
aan TALLEYRAND, of het waarheid was, dat hij rijk was.
» Ja, burger eerste consul." » Maar hoe gaat dat in zijn
werk?" » Op den avond van 18 brumaire heb ik vele
renten gekocht en die den volgende dag weer verkocht."

Graaf LODEWIJK VAN BARBONNE droeg eens op zijne
manier TALLEYRAND eenige verzen voor. Deze viel hem
in de rede, om hem iemand te wijzen die gaapte: » Zie,
BARBONNE," zeide hij, » gij spreekt altijd te hard."

Eens vroeg men den heer TALLEYRAND naar het adres
der vorstin VAN VAUDENOMME. » Straat St. Lazare," ant-
woordde hij, en daar hij het nummer vergeten had,

dat van menschen; want de genoemde goederen verschaffen
geene mannen, maar worden door mannen verschaft."

(Tij te λάβουσαν μὴ οὐκ αὐτὴν καὶ γὰρ ποιεῖται, ἀλλὰ τὴν σφαιρὴν
οὐ γὰρ τὰς τοὺς ἀδελφὰς, ἀλλὰ ἢ ἀδελφὴ ταῦτα κτλ.)

Viel is waar zegt op eene andere plaats ARCHIDAMUS, een
koning van Sparta: ἀπὸ καὶ εὐνοίας δοκῶν ἵπται καὶ σφαιρῶν.
(I. 79.) zegt (cap. 83), dat de oorlog niet zou zeer door wa-
penen als door geld gevoerd worden; (καὶ ἵπται ὁ πολέμος οὐκ
ἔσται τοιαύτην, ἀλλὰ δαπάνην), waartoe de wapenen nuttig zijn
(δὲ ἢ τὰ ἔπλα σφαιρῶν) Maar ook dit bewijst hier niets;
ARCHIDAMUS ried den Spartanen af, voorbarig tot den oorlog
besluiten.

(10) LIVIUS, IX, 17 — 19,

To Arnhem, by C. A. THIEME, Bookbinder